

GÉCZI JÁNOS

...felett.

*Hogy embert taszítok ki az ablakon,
s van ilyen vágyam és akad alkalom,
arra az irodám a tanú.
Tetthely, falain festményekkel,
melyek legjobbjá napszakonként más.
A Bakony, túl a váron, a városon, át- meg átváltozik,
hogy vadregényessége némelykor vissza tudja adni,
amelybe burkolózom a hideg ellen,
a dermesztő kor szubsztanciáját.
Svihákok éppúgy eljárnak hozzám, miként a diákok.
A szabályokat teremtő betyárok. A tanárkollégák.
Ami itt jó volt, nem több néhány előadásnál,
könyvtapok zajánál,
s hogy olykor meglátszik, miként nő meg
a szeme a tanítványokban a mondatoknak.
Nem mintha közel lenne az égbolt.
A világvégéből lép többnyire közelbe,
ha gomolyog kinn a köd, valami.
Istenem, ne tedd azt velem,
hogy a halálom után
a feltámadásig töprengenem kelljen azon,
mi minden nem történik itt meg.
S mi igen, e magas mennyezetű szobában,
egyetlen emelettel a szakadék felett.*

...dolgod.

*Ha ebbe a résbe belefeszülök
és szétnyitom, amint kagylót szokás,
bevégzem-e a feladatot?
Az lesz, amit akarok?
Az ernyedi hasadéknál,
miként barlang előtt a hasonlatom,
téblábolok-e úgy, mint a sárkányölő,
miközben a szörny se élve, se halva
nem lesz jelen? A sárkányról számol-e be
a nyílásból előszívárgó bűz,
emlékeztetve az áporodott izzadtságzag
lovagpáncéljára,*

*amely magába foglalja testemet?
S mi történne akkor, ha a nyílás,
mint persely szája a forintot,
jogdíjként befogad és a sötétje reám zárul?
Kötelesség, mi a dolgod?*

KOVÁCS EDWARD

A bizonyosság

*Csak azt tudom, hogy engem is koporsóba helyeznek
majd, megborotválnak előtte, rám adják az egyik frissen
vasalt nadrágomat és ingemet, amely oly sima lesz, akár
az arcvonásaim, a többi ruhámat kidobják, nem kell a lom
a házhoz, nem kell a megemlékezés, a gyász, a pátosz,
azt mondják, a múlt ügyis csak akadályoz a továbblépésben,
értem pedig, e szétmálló testért senki ne toporogjon álltó
helyében, ne rágódjon rajtam, akár búson a férgek, ne ejtsen
könnycseppet, ne kulcsolja imára kezét, ne higgye, hogy a test
külső kéreg, lehántva rétegeit pedig ékeskedik a lélek,
mint megbúvó lényeg az írás sorai között, mint értelem
a koponyában, mely medret váj a látás tapasztalt irányainak,
hogy olvassa, értelmezze a létet, amelyen túl úgysem látok,
csak a nebezülő földrétegek alatt keresem a bizonyosságot.*

A krizantémok ősszel nyílnak

*Az ég a földre nebezül, mint beton
sírlap. Nagyanyám, az elmúlás munkása,
hidegen, ahogy kőfaragók a márványba
írnak, kapálja szülei sírját. Ahogy emeli-
vágja, emeli-vágja, izmainak kiszámítható,
töredezett dinamikája. Mikor végez,
imára kulcsolja poros kezeit, széjjelnéz,
találgatja, hogy a sírját majd hova helyezik.
Összeráncolt szemöldökkel csak számol
és számol, hogy mennyi lehet vajon még
hátra a nyárból, mert tudja már, idegei
mennyit bírnak, és ahogy a sírhanton,
a krizantémok bennünk is ősszel nyílnak.*